

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

ถ้าไม่ยึดศาสนาแล้วจมนะ

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๕๐๐ คน)

เมื่อวานนี้ท่านสมบูรณ์นวดเส้น เราก็มานวดกันทุกวัน เลนแข่งกันไม่ลง เมื่อวานนี้เอาคันใหญ่เลย เพราะมันอยู่ต้นแขนนี้ อยู่ที่ต้นแขน รังใหญ่มันอยู่ที่นี่ อูโมงค์ใหญ่อยู่ที่นี่ เมื่อคืนนี้เปิดอูโมงค์ โถ นวดแล้วก็อย่างทุกวัน มันก็เป็นทุกวันอย่างนั้นแหละ พอ นวดเสร็จแล้วกระดูกกระดูกไม่ได้ ตายไปหมดเลย ต้องอุ้มขึ้น ขนาดนั้นนะ ปล่อยเลยเถียว เมื่อคืนนี้เอาหนักตรงนี้ เส้นมันเรียกว่าอูโมงค์ใหญ่อยู่ที่นี่ ไปนี้ ๆ ฟาดเอาเสียจน

โถ ตอนเย็นเมื่อวานรู้สึกว่ามีหนัก เห็นกว่าทุกวัน พิถีพิถัน ไม้จั่นมันก็จะป็นอัมพาตไม่สงสัย จะเป็นอัมพาตแน่ ๆ ที่ไปเกิดอุบัติเหตุ นะ ต้องเอากันอย่างหนักเถียว เรียกว่าเจ็บไม่พูดถึงเลย เอาให้เส้นมันอ่อนลงให้ใช้ได้เท่านั้น นี่ละที่ว่าพอนวดเสร็จแล้วกระดูกกระดูกไม่ได้เลย ตายหมด ต้องได้อุ้มขึ้น นอนอยู่นี่อุ้มขึ้น ขนาดนั้นนะ คือมันตายหมดเลย นั่นละปล่อยจนขนาดที่ว่าตายหมดเลย นวดนี้เอาเต็มเหนี่ยว ๆ ไม้จั่นไม่ถึงเส้นมันซิ ต้องเอาให้ถึงกัน

พูดก็อดหัวเราะไม่ได้ ถึงเรื่องอีตาเพ็ง วัดถ้ำกลองเพล เรียกว่าอีตาเพ็ง วัดถ้ำกลองเพล อีตาเพ็งเคยถามถึงเรา เราได้ถามถึงอีตาเพ็งเป็นยังไง การร้องเวลานี้เป็นยังไง เบาลงหน่อย อย่างมากก็อ้อ ๆ ๆ ว้างนั้นนะ แต่ก่อนร้องจ๊าก ๆ เตียวนี้้อี้ ๆ เพราะอะไรจึงอ้อ ๆ ว่าคงจะอายุหลงปู่ เอ้าก็ว่าอย่างนั้นจริง ๆ เพราะเคยถามมาเรื่อย ร้องผู้นวดก็รำคาญ อู๊ย ทำอะไรวันไหนก็ร้องจ๊าก ๆ ไม่อายุหลงปู่บ้านตาดบ้างหรือ ท่านไม่ร้องหรือ อู๊ย ท่านเฉยเลย ที่แรกก็บอกเสียก่อน บอกท่านไม่ร้อง ก็เลยสงสัยว่า เอ้ ท่านถอดดวงวิญญาณไว้ที่ไหนนา ที่นี้ไม่ถามเรื่องดวงวิญญาณ พอนานเข้า ๆ แล้วท่านร้องใหม่ อู๊ย ท่านไม่ได้ร้อง ท่านเฉยเลย ไม่ว่าจะแบบไหน เฉยเลย เอ้ แปลกนะ ๆ อยู่ยั้งนะ ที่แรกถามว่า ท่านถอดดวงวิญญาณไปไว้ที่ไหน ที่นี้จากนั้นแล้วก็ไม่ทราบถอดไว้ที่ไหน แต่ท่านไม่ร้อง คราวนี้ได้แต่คำว่า โห้ แปลกนะ ๆ มีแต่แปลกนะ

รู้สึกว่าจะเบา ท่านเพ็งก็ค่อยเบาลง ท่านสมบูรณ์นี่นวดเส้นเก่ง รู้ทุกเส้นทุกสายนะ เพราะฉะนั้นเราถึงปล่อยเลย ถ้าว่าผู้นวดยังไม่ชำนาญหรือยังไม่รู้เรื่องของเส้นได้ดี เราก็ไม่ได้ปล่อยหมดนะ คือที่เจ็บตรงไหนผิดสังเกตเราก็บอก ตรงนี้ผิดสังเกต เตือนผู้นวดคนอื่น ๆ นะ แล้วก็ค่อยปล่อย เพราะระวังที่มันเจ็บและเจ็บผิดพลาดด้วย ไม่ใช่เจ็บเพื่อหาย อย่างท่านสมบูรณ์นี่เราบอกได้เลยว่าเจ็บเพื่อหายร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะ

ฉะนั้นถึงปล่อยเลยเทียว บางที่ยังบอกด้วยซ้ำถ้าถึงจุดใหญ่ ๆ มัน เอ้อ ตรงนั้น ๆ คือ คำว่าตรงนั้น เน้นหนักเลยธรรมดาใช่ไหม ท่านบอกว่าถ้าเลยนี้ไปมันจะอีกเสบ อย่างนั้นก็แล้วแต่ท่านเถอะ คือแล้วแต่ท่านที่เป็นหมอมจะรู้เองความหนักเบา สำหรับเราเจ็บตรงไหนบอกเลย เอาตรงนั้น ชนابلงเลย เป็นอย่างนั้น

ธรรมดาหมอเส้นทั้งหลาย ถ้าบอกจุดไหน ๆ ละชนابلงเลย ท่านสมบูรณ์ไม่ว่านะ คือท่านก็ปวดแรงอยู่แล้ว ทีนี้พอไปถึงจุดนั้นเราบอกอีก เออ ตรงนี้ละ ๆ คือจะทำให้ท่านซ้ำเข้าอีกตรงนั้น ท่านบอกว่าถ้าแรงเกินไปมันจะอีกเสบ ท่านว่า ถ้าอย่างนั้นก็แล้วแต่ท่าน ท่านเข้าใจจริง ๆ ท่านสมบูรณ์นี้เข้าใจจริง ๆ เพราะฉะนั้นเราถึงปล่อยร้อยเปอร์เซ็นต์เลย คิดดูซิว่าพอนวดเสร็จนี้กระดูกกระดูกไม่ได้เลย ตายหมด ต้องยกอุ้มขึ้น พออุ้มขึ้นนั่งแล้วได้ยกขึ้นให้ยืน นั่นละพอยืนแล้วเลือดลมก็คงเดินละ มันก็ค่อยแข็งตัว ๆ จากนั้นก็เริ่มเคลื่อนไหวเริ่มเดินไปเดินมาได้ นี่นวดทุกวันเป็นอย่างนั้นทุกวัน เอาอย่างหนัก ๆ ทีเดียว ไม่งั้นไม่ถึงกันไม่ทัน แล้วก็จะเป็นอัมพาตแน่ ๆ จุดนี้สำคัญ เอาอย่างหนักจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา

ท่านก็มานวด ๒ ราย วัดถ้าท่านเพิ่ง เดียวนี้ก็ค่อยดีขึ้นเยอะนะ ท่านเพิ่ง แต่ก่อนก็เหมือนกับว่า หมดค่าหมตราคาทุกอย่างแล้วร่างกาย เดียวนี้ก็ค่อยฟื้นขึ้นมา นวด ถ้าหากว่าท่านทนได้อย่างเรานี้ก็จะหายขึ้นมาก ท่านสมบูรณ์ว่า แต่นี้ หนึ่ง ท่านก็เป็นมานาน สอง ท่านไม่เหมือนหลวงปู่ บอกว่าท่านไม่เหมือนหลวงปู่ ถ้าหากว่าท่านทนได้จะหายได้เร็วกว่านี้ ว่าอย่างนั้นท่านสมบูรณ์ เดียวนี้ดีขึ้นเยอะ ว่าดีขึ้นเยอะ

อย่างเรานี้พูดจริง ๆ นะมันจะยากอยู่ ผู้ที่จะทนทุกขเวทนาเหมือนทั่ว ๆ ไป นั้น ละจะไม่ใช่ว่างั้นเลย เราก็ยังบอกแล้ว อะไร ๆ ก็นอกบัญญัติทุกอย่าง เทศน์ดูต่าว่า กล่าวใครก็นอกบัญญัติ ๆ ทีนี้เวลานวดเส้นก็นอกบัญญัติละชิ โอ้ย ไม่มีใครจะเชื่อว่าเป็นไปได้ไม่เห็นต่อหน้าต่อตาว่าไง อย่างท่านเพิ่งถามเรื่อยแหละ เป็นยังไงหลวงปู่บ้านตาด ท่านร้องใหม่ อู้ย ท่านไม่มีเลยละ ก็เป็นการเตือนท่านเอง ทางนี้บอกเตือนท่าน เอ๊ ทำไมนะ แผลกนะ ไม่ได้หน้าได้หลังอะไรมีแต่ เอ๊ แผลกนะ ๆ อยู่งั้น ทีแรกท่านถอดวิญญาณไปไว้ที่ไหน ทางนั้นก็บอกว่าไม่รู้แล้ว แต่ท่านไม่ร้อง เดียวนี้มา เอ้อ แผลกนะ ๆ อยู่งั้น

สำหรับเราจะว่านอกบัญญัติก็บอกได้เต็มเลย ว่าไม่ผิดไปละ ไม่น่าจะผิด ยังเบาอยู่ ไม่ผิดไปเลย นอกบัญญัติว่าไม่ผิด คือปล่อยเลย ปล่อยตามเหตุตามผลของมัน เจ็บนี้เจ็บ เพื่อจะหาย ไม่ใช่เจ็บเพื่อจะกำเริบ เจ็บเพื่อจะตาย เจ็บเพื่อจะหาย เหตุผลมันก็รับกัน ด้วย ธรรมในหลักธรรมชาตก็เป็นพื้นฐานอยู่แล้วด้วย มันก็ก้าวเดินตามนั้น มีอยู่ ๒ หมอนี่ที่เราปล่อยนะ ปล่อยให้เลย หมอชื่อณรงค์ศักดิ์ ที่มูลนิธิหลวงปู่มั่น ฝั่งธนฯ อัน

นั่นก็ปล่อยเลย อันนั้นมันไม่มีอะไรนะ มันเจ็บขึ้นเฉย ๆ แขนข้างนี้ละข้างขวานี้ มักเป็นบ่อย อันนั้นก็เจ็บมากจนกระทั่งจะยกจะยออะไรไม่ได้ อยู่ ๆ ก็ค่อยเป็นเข้า ๆ เราเลยต้องไปตามหมออวยกับคุณหญิงสงศรีไปติดต่อหมอมา ติดต่อหมอมาแล้วนิมนต์เราไปว่าหมอนี้เก่งมาก เราถึงได้ไป

นี่ละหมอนี้เป็นคนหนึ่งอีก คล้ายกันกับท่านสมบุรณ์ที่เราปล่อยให้เลยนะ เพราะปรากฏชื่อลือนามมานานหมอนคนนี้เป็นหมอนวดเส้นเก่ง เป็นอาจารย์สอนพวกหมอแผนปัจจุบัน คือสอนนวดเส้นนะ หมอแผนปัจจุบันไปศึกษากันเยอะกับหมอแผนปัจจุบัน คักดีนี่ แกจึงมีชื่อเสียงโด่งดัง ทีนี้พอเราไป อาจารย์หมออวยกับคุณหญิงสงศรีก็นำมาเลยที่มูลนิธิหลวงปู่มั่น แกเป็นคนแข็งแรง นวดเส้นเก่ง เราก็ให้แกมาจับดูให้ละเอียดถี่ถ้วน ว่าการเจ็บการเป็นเหล่านี้มันเป็นเพราะเส้นล้น ๆ หรือว่ามันมีโรคแทรกเราก็บอก ให้จับดูให้ดี แกก็จับดูทุกแง่ทุกมุม ว่าไม่มีโรคแทรก เป็นเส้นล้น ๆ ว่างั้น ถ้างั้นก็เหมือนกับว่าทำปัจจุบันสัญญากันเลย เอ้า ทีนี้เชื่อหมอแล้วนะ เอาให้เต็มเหนี่ยวเราว่าจ้ แขนขาด-ขาดไปเลย เมื่อหมอนวดเสร็จแล้วหมอมจะเอามาต่อเองเราบอก ปล่อยเลย ฟาดจนเต็มเหนี่ยวเหมือนกัน อาจารย์หมออวยก็นั่งดูอยู่นั้น ครั้งแรกดูเหมือน ๒ ชั่วโมงกว่า ครั้งที่สองร่วม ๒ ชั่วโมง ครั้งที่สามชั่วโมงครึ่ง ๓ หนหายเลย

พูดถึงเรื่องครั้งแรกพอนวดเสร็จลงมัน ๒ ชั่วโมงกว่า เราก็ปล่อยให้เต็มที่ ทางนั้นก็ฟัดเต็มเหนี่ยวเลย พอนวดเสร็จแล้ว ผมขอกราบท่านอาจารย์อีกทีหนึ่ง เพราะเหตุไรว่าชิ ถึงมากกราบอีกทีหนึ่ง ผมนวดเส้นมานี้เป็นหมื่น ๆ แสน ๆ คน พูดอย่างยืนยันนะไม่เคยเห็นมีรายไหนเป็นอย่างท่านอาจารย์เลย พอจอลงไปเท่านั้นเสียงร้องจ๊ากจ๊ก ๆ แต่ท่านอาจารย์เหมือนซุงทั้งท่อนเลยผมไม่เคยเห็น ฟังมาเห็นนี้เป็นรายแรก ผมจึงขอกราบ เอ้อ เอละมีเหตุผลเราก็อ้าง ขอกกราบอีกทีหนึ่ง เพราะเหตุไรก็ถามชิ ทางนั้นก็ให้เหตุผล เอ้อ เอละเข้ากันได้แล้ว ก็อย่างนั้นแล้ว นั่นละหมอหนึ่งที่เราปล่อยเลย กับหมอสสมบุรณ์เราก็ปล่อยเลย นอกนั้นเราไม่กล้าปล่อย เพราะนวดไม่รู้เส้นจริง ๆ มันผิดพลาดได้ เจ็บเพื่ออักษบ เจ็บเพื่อเสียหาย ไม่ควรเจ็บไม่ควรเสี่ยง ถ้าเจ็บเพื่อหาย เอละ ฟาดลงเต็มเหนี่ยว

มันหายยากอยู่นะนี่ เอาขนาดนั้นยังหายยาก ถ้าธรรมดาแล้วมันจะเป็นอัมพาตได้จริง ๆ สำหรับแขนเรานะ เพราะจะทนเจ็บไม่ได้ละชิ ทีนี้มันก็ไม่อ่อน มันก็สั่งสมตัวมันให้แข็งขึ้นไปเรื่อยก็เป็นอัมพาตได้ แต่เราไม่เป็นอย่างนั้น ความเจ็บนี้ปล่อยเลยเอาเหตุผลเข้าจับกันเลย

เมื่อวานนี้ไปไหนลืมนแล้ว(ไปน้ำหนาว) อย่างนั้นแล้ว ไปไหนจำไม่ได้ละเดี๋ยวนี้นี้ก็สงสารจะทำยังไง ตั้งแต่เริ่มแรกที่ไปสร้างตึกให้โรงพยาบาลหล่มสัก เราผ่านไปผ่าน

มาดูเขาขายของอยู่ตามด่าน มีสองด่าน ผ่านไปผ่านมาก็ดู ที่แรกก็เริ่มให้คนรถเราซื้อของแม่ค้ำนั้น เอาแต่เล็กแต่น้อย ครั้นต่อมาซื้อไม่เอา เริ่มหนักเข้าเลยซื้อไม่เอา ลังเกตดูผ่านไปผ่านมา ไปดูตึก

เพราะตึกนั้นมันยุ่งมาก เปลี่ยนผู้ก่อสร้างไม่ทราบกี่ครั้งก็หน มอบให้เขาทำงานเองเราไม่ไปเกี่ยว คนงานเขาหาเองเราไม่ยุ่ง โอ้ย ยุ่งใหญ่เลย นั่นละเราถึงได้ไปบ่อย เปลี่ยนช่างเปลี่ยนที่ไรเพิ่มเงินขึ้นเรื่อย เปลี่ยนสองช่างสามช่าง ที่แรกกะว่าตึกหลังนี้จะเพียง ๑๒ ล้านเป็นอย่างมาก เพราะตึก ๒ ชั้นใหญ่ยาว ถมสระ สระนั้นเป็นสระใหญ่ เราถมให้หมดเลย เอาที่นี้เป็นที่สร้างตึกเลยเราก็บอกอย่างนั้น ให้เขาเทลงอัดดินให้แน่นไปพร้อมกันเลยเทียว เราเสียให้หมดเลยตั้งแต่ถมสระ ก็ไม่ใช่เล่น ๆ เหมือนหนึ่งว่าภูเขาแถวนั้นมาถมสระหมด พอถมสระอัดแน่นแล้วก็ควรแก่การปลูกสร้างแล้วก็ เอาที่นี้ฟาดเลย อู๊ย ยาวเหยียดใหญ่ ยาว ๒ ชั้น ชั้นที่สามเป็นชั้นกลาง ๆ เขาวางดอกมังคุดอกไม้ชั้นที่สาม ชั้นที่หนึ่งที่สองใช้ได้เต็มที่แล้ว

การก่อสร้างเปลี่ยนเรื่อยเปลี่ยนช่าง เปลี่ยนที่ไรเราต้องได้ไปยุ่งด้วย แล้วเงินจะเพิ่มขึ้นเท่าไร เปลี่ยนที่ไรเพิ่มทุกที ยุ่งใหญ่ เพราะฉะนั้นเราถึงไปมา-ไปมาบ่อย ๆ สุดท้ายตึกหลังนี้ ๑๕ ล้านนะ นั่นละเพิ่มเข้าขนาดไหน เรากะไว้อย่างมากไม่เลย ๑๒ ล้าน มันฟาดขึ้นไปถึง ๑๕ ล้านกว่า ถ้าว่าให้แล้ว เขาขออะไรเราให้หมดนะ เพียงตึกนั้นก็ไม่ได้เท่าไร เขาขอส่วนเพิ่มเติมอะไร ๆ มาก เราให้หมดเลย รวมทั้งหมดทั้งเพิ่มเรื่องพวกช่างก่อสร้างเปลี่ยนใหม่ เพิ่มทางนี้อีก คือทำแล้วต้องให้สำเร็จ ไม่สำเร็จไม่ได้ว่าจ้างเลย ต้องเอาให้เสร็จ เพิ่มเท่าไรเพิ่มเลย นี่ละที่ไปผ่านไปผ่านมาอยู่

สงสาร คุณภาพของเขา เขารักษาชาติบ้านเมือง ถ้าไม่มีคนรักษา ป่าไม้ ภูเขาภูเขา นี้จะไม่มีเหลือ เหล่านี้เองเป็นผู้รักษาไว้ในนามของชาติ เราคิดไปหมดนะ เพราะฉะนั้นจึงได้สงเคราะห์เรื่อย จากสงเคราะห์อย่างนั้นแล้ว ที่นี้ไปส่งเรื่อย ๆ นะ ถ้าเราอยู่ที่นี้ก็ไปเดือนละครึ่ง ๆ ไปก็ไม่อะไรมากเพราะมันหลายเจ้า ดูเหมือน ๒๙ ครอบครัวหรือให้ครอบครัวละถุง ข้าวสารถุงละ ๑๒ กิโล ให้ครอบครัวละถุง ๆ เงินครอบครัวละ ๕๐๐ บาทเป็นประจำ ส่วนสินค้าเขาที่เอามาขายเราซื้อหมด มีเท่าไรเราซื้อหมด ดอกไม้มีเท่าไรซื้อหมด ข้าวหลาม พวกอะไรอย่างอื่นที่เขาขายนั้นเราซื้อหมด แต่ไม่เอานะ ซื้อเฉย ๆ จ่ายเงินให้เต็มอัตรา ๆ เช่น ข้าวหลามมีกี่บั้ง ๆ หนึ่งเขาขายเท่าไร รวมแล้วจะเป็นเงินเท่าไร จ่ายหมด ดอกไม้ก็เหมือนกัน จ่ายให้หมด ๆ อะไร ๆ อยู่นั่นซื้อหมดเลยแต่ไม่เอาของ แบบนั้นมาตลอดนะ

เขาคงจะกะคำนวณถูก พอเริ่มเดือนแล้วเขาจะเตรียมละ พวกดอกไม้อะไรเขาก็เตรียมที่ไม่เสียง่าย เขาเตรียมมาเต็มเลย ดอกไม้ที่ฟาดเป็นพัน ๆ นะ เพียงดอกไม้เท่า

นั่นเป็นพัน ๆ นะ ข้าวหลามก็เหมือนกัน ซ้อหมดไม่มีอะไรเหลือที่ไม่ได้ซื้อนะ ซื้อแล้วไม่เอา ซ้อเฉย ๆ ก็เป็นอย่างนั้นละ

นี่ละอำนาจความเมตตา พี่น้องทั้งหลายดูเอานะ เพราะฉะนั้นเราถึงได้กล้าพูดเต็มเหนี่ยวของเราไม่มีใครมาเป็นสักขีพยาน เขาจะหาว่าเราเป็นบ้าทั้งโลกก็ตามเถอะเราก็อทราบแล้วว่า เราไม่หาเขา เราทราบตามหลักความจริง เขาอาจจะหาว่าเราเป็นบ้าเพราะเราไม่เป็นบ้า เขาอาจจะหาใช้ใหม่ละ แต่เราไม่หา เราดูตามความจริงเลย เขาเป็นบ้าก่อนเรารู้แล้ว พวกบ่าวข้างนั้นเลย เราก็ก็นึกจะว่าไง คนหนึ่งจ้อดูอยู่ที่นี่ คนหนึ่งพามพิมพ์ ๆ ดูนั่นดูนี่ชนไม้ชนตอ คนหนึ่งดูจริง ๆ ดูหมดเลย แต่ไม่พูด เฉย เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ จนกระทั่งทุกวันนี้ ไปทุกครั้ง ๆ จ่ายแบบเดียวกันหมด เป็นหมื่น ๆ ละเงินนี้ เงินสดนะ จ่ายเป็นหมื่น ๆ ไปเลย เพราะสิ่งของมีเท่าไรเราซื้อหมด ๆ แต่ไม่เอาของ จ่ายแต่เงินให้เต็มอัตราแล้วกลับ ๆ ส่วนเงินให้ครอบครัวละห้าร้อย ๆ ประจำมาตลอด ส่วนสิ่งของมากมายเราให้ตามนั้นเลย เพราะฉะนั้นรวมแล้วถึงเป็นหมื่น ๆ ไปทุกที ๆ นี่ละอำนาจแห่งความเมตตา

ไปที่ไหนสงสาร มันหากเป็นอยู่ในหัวใจพูดไม่ถูก พูดให้เต็มยศก็คือว่ามันครอบโลกธาตุเลย อย่างว่าแต่เมืองไทยเรานะ มันครอบโลกธาตุ ในจุดนี้ก็หนัก จากนั้นก็กระจายออกไปทั่วกันไปหมดเลย นี่ละอำนาจแห่งความเมตตาสงสารโลก สอนทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะหนักแรงแบที่ควรจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟังมากน้อย จะออกทันที ๆ เราไม่คำนึงถึงถึงขยะว่าจะมาโจมตีว่านั่นว่านี่ เราไม่เคยสนใจ ก็รู้แล้วว่าถึงขยะ เอาทองคำทั้งแท่งไปเทียบถึงขยะได้ยังไง ทองคำทั้งแท่งคือธรรม ธรรมเหมือนทองคำทั้งแท่งเอาไปเทียบถึงขยะได้ยังไง มันจะเห่าว้อก ๆ ช่างหัวมันซิ ไม่สนใจกับมัน

พระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน สอนโลกถึง ๔ ประเภท พระพุทธเจ้าสนพระทัยกับใครเมื่อไร สอนโลกด้วยความเมตตาถ้วน ๆ ไปเลย นี่เราไม่ได้วัดรอย หัวใจนี้มันเป็นอย่างเดียวกัน เมื่อเต็มทีของมันแล้วไม่ต้องไปถามใคร ไม่ต้องไปหาใครมาเป็นพยาน จำขึ้นโน้นแล้วพอตัว ไม่ต้องไปถามใคร พูดแล้วสาธุ แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม จะถามอะไรของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน สนุทธิฐิติโก รู้เองเห็นเอง ประกาศลั่นไว้แล้วธรรมพระพุทธเจ้าสอน สนุทธิฐิติโก เป็นผู้ตัดสินใจเอง ไม่ต้องหาใครมาเป็นสักขีพยาน ก็แน่อยู่แล้ว ทีนี้เมื่อมันเป็นแล้วมันก็รู้

แต่ธรรมไม่เหมือนโลกนะ รู้เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น ไม่มีกตมัตถันมืออยาก คุยอยาก ไม้อยาก อดวอด ไม่มี ธรรมดา ๆ เหมือนไม่มีอะไร แต่ถ้ามีเหตุการณ์อะไรผ่านมา บ๊ีบจะรับกันทันที ๆ ควรรับมากรับน้อยจะออกรับทันที ๆ ถ้าไม่ควรออก ดึงก็ไม่ออก แน่เป็นยังงั้นนะ ถ้าควรออกผางเลยทันที ก็อย่างที่พูดถึงเรื่องหลวงปู่แหวนนั่นนะ

ท่านเทถึงเลย ท่านไม่เปิดถังนะ ถังน้ำใหญ่ท่านปิดไว้นาน ไม่สมควรที่จะชะล้างกับสิ่งใด น้ำนี้เป็นน้ำที่สะอาดสุดยอดแล้ว สิ่งที่จะมาชะล้างไม่เป็นของคู่ควรกัน ท่านก็ไม่ออก ใครไปหาท่านก็ไปตามภาษาของเขาแหละ วันหนึ่งรถบัสไปไม่รู้กี่คัน ๆ พระเณรเข้าไปเกี่ยวข้องก็เกี่ยว แต่ถังใหญ่ท่านไม่มีใครไปเปิดได้ละซิ ไปไขก็ออกได้ ก็เก็บไว้ยังงั้น อยู่ยงงั้น

วันนั้นพระชู้ตื้อไปพีดกันใหญ่เลย อู๋ ออกเลย เทถึงเลยวันนั้น วันนั้นเทถึงนะ ไม่ได้เปิดถังละเทถึงเลย ใส่กันเต็มเหนี่ยว พุดแล้ว อู๋ หัวเราะลั่น ท่านพอใจท่าน ตัวแดง นี่ละอำนาจของธรรมดุชิพี่น้องทั้งหลาย ไม่ได้มีกิเลสแฝงแม้เม็ดหินเม็ดทรายนะ ธรรมออกล้วน ๆ เลย ออกเต็มเหนี่ยว นี่พลังของธรรม ต้องอาศัยร่างกายเรานี้ซึ่งเป็นสมมุติ เป็นเครื่องมือทั้งของกิเลสทั้งของธรรม แต่ถ้าหากว่าเป็นพลังของกิเลสออกนี้ โลกพินาศ ออกแบบนั้น โลกพินาศ แต่พลังของธรรมเป็นน้ำดับไฟ ๆ ไปตลอด มันต่างกันอย่างนั้น เพราะเครื่องมืออันเดียวกัน

ถ้าหากว่าธรรมมีเครื่องมือเป็นของตนแล้ว เครื่องมือเหล่านี้เข้าไม่ถึงเลย เยี่ยมกว่ากันขนาดไหน แต่ที่ท่านไม่มีเครื่องมือเป็นของตัวที่จะนำมาใช้ทำประโยชน์แก่โลก ท่านก็เอาเครื่องมือร่างกายซึ่งเป็นสมบัติของกิเลสมาแต่ก่อนนี้ กิเลสพังไปแล้วท่านก็เอานี้มาทำหน้าที่แทน เวลากริยาทำทางแสดงออกจึงเป็นเหมือนกับโลกทั่ว ๆ ไป ทั้ง ๆ ที่เป็นธรรมทั้งแท้ ๆ ผลักดันออกมา ๆ นั้นละเป็นอย่างนั้น

วันนั้นท่านเปิดเต็มเหนี่ยวเลยละ เปิดเต็มเหนี่ยวจริง ๆ วันนั้น พุดนี้รื่นเรียงนะ ตัวแดงเลย พระชู้ตื้อไม่ใช่ไปไขก็ออกเปิดก็ออก ดีไม่ดีท่านคว่ำถังให้เลย เราเปิดก็ออกเปิด ถัง ท่านคว่ำถังให้เลยวันนั้น เอากันเต็มเหนี่ยวเลย รู้สึกว่าท่านรื่นเรียงวันนั้น เต็มเหนี่ยวเลยละ เพราะพุดกันอย่างถึงพริกถึงขิง ต่างคนต่างเหมือนกับว่าเตรียมใส่กันอยู่ ท่านก็ได้ทราบอยู่แล้ว ชื่อเสียงของเราเป็นยังไง ๆ ไอ้เราก็ตราบท่านแล้ว ต่างคนต่างเตรียมพร้อมจะเอากัน ถ้าพุดภาษาโลกจะพีดกันให้เต็มเหนี่ยว

ไปสองสามครั้งมันไม่ได้ผล เปลี่ยนนโยบายใหม่ จึงบอกให้ญาติโยมเขารอเสียก่อน เราเข้าไปหาท่านเรียบบร้อยแล้ว ออกมาเราจะให้สัญญา จะให้ได้ทราบไหวท่านทั้งหมดว่างั้น เขาก็พอใจ เขาก็แตกฮือกลับทันทีเลย เราเข้าปั๊บเลย ชัดกันเสีย โอ๊ย กุฎิ หลังจากนั้นเหมือนอะไรพุดไม่ถูก ถ้าวาพระทะเลาะกันมันก็เลย พระอะไรจะมาทะเลาะกัน อย่างนี้ เสียงลั่นเลยนะ เสียงท่านฟุ้ง ๆ เลย ครั้งแรก ๑๐ นาที ครั้งที่สอง ๔๕ นาที เต็มเหนี่ยว ถามปัญหาใส่จุดปั๊บ ๆ เลย

พุดให้มันตรง ปัญหาถ้าไม่รู้ตอบไม่ได้ พอถามไปปั๊บ ปัวะออกมาเลยทันที นั่นท่านพออยู่แล้ว ใส่จุดไหนผางออกมา ๆ เลย มันก็มีอยู่ ๒ อย่าง หนึ่ง ปัญหานี้ถ้าไม่รู้

แล้วจะตอบไม่ได้ และผู้ถามถ้าไม่รู้ปัญหานี้ก็ถามไม่ได้ มันมีสองอย่าง เพราะฉะนั้น ท่านจึงไม่ต้องถามเรา มีแต่เราใส่ปัญหาปั๊บ ท่านเปิดจ้อออกมาแล้วเราก็อบายสงสัย ๆ

อันนี้ท่านไม่ถามเราเลย เพราะเหตุไร ปัญหามันบอกในตัวแล้วนี่ ปัญหาเป็น ปัญหาเฉพาะ ออกจากหัวใจแท้ ๆ ไม่ได้ออกจากคัมภีร์นั่นคัมภีร์นี้ พุดแล้วสาธุ คัมภีร์ ที่ท่านจดจารึกไว้มันผิวเผินมากนะ ออกจากหัวใจนี้ตัวจริง ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ผาง ออกมาร้อยเปอร์เซ็นต์เลย เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลายที่รู้แล้ว ๆ จึง ไม่ถามใครในการสอนโลก แม่นยำ ๆ ตลอดเพราะความแม่นยำเต็มหัวใจแล้วจะสงสัย ที่ไหน

เดี๋ยวนี้ก็ค่อยร่อยหรือไป ๆ เราจึงบำรุงส่งเสริมพระที่ตั้งใจปฏิบัติ เช่น วัดภูวี่นี้ เราสั่งสมพระ บอกเปิดเลย เอา พระตั้งใจปฏิบัติดี เอา มาเท่าไรมา ผมจะรับเลี้ยง ฟังซิ ผมจะรับเลี้ยง คือจริงแล้วนั้น เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว มารับเลี้ยงอย่างนั้น เราจะสั่งสม พระเพื่ออรรถเพื่อธรรม ให้มาอยู่สถานที่เหมาะสมอย่างยิ่ง เพราะเป็นประเภทที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยป่าประเภทชั้นเอกเลย เราจึงต้องส่งเสริมทันที แต่ก่อนก็ได้ยิน ได้ยินข่าว ว่าท่านอยู่ที่ละสององค์สามองค์ สักตมาก ๆ ไม่มีที่ใครจรบิณฑบาต แต่สถานที่บำเพ็ญ นั้นเหมาะสมมาก เราถึงได้ถือโอกาสไปดู ไปดูก็ไปเที่ยวดูจริง ๆ พอกลับมาแล้ว ประกาศบ้างเลย บอกว่า ตั้งนี้ต่อไปท่านอุทัยจะมีพระเท่าไรที่ท่านตั้งใจจะมาบำเพ็ญ สมณธรรมที่นี่ เอ้าให้มา มามากเท่าไรก็ตามผมจะรับเลี้ยง และผมจะรับเลี้ยงตั้งแต่บัด นี้ต่อไป จากนั้นมาเราก็ส่งอาหารเดือนละครั้ง ๆ นี้เป็นประจำ

ส่วนเรามีเวลาว่างเมื่อไรเราก็ไปเป็นกรณีพิเศษ ไปที่ไรก็ได้มรดไป อันนี้เป็น อาหารเสริม อาหารกรณีพิเศษต่างหาก ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ลืบกกว่าปีแล้วนะ ที่เลี้ยงวัดท่านอุทัยนี้ พระมามากเท่าไรเราเพิ่มขึ้น ๆ ตลอด เราเปิดเลยถ้าเป็นพระ ปฏิบัติ แล้วก็เด็ดทั้งสอง ถ้าพระองค์ไหนมาโกโรโกโสให้โล่งภูเขาให้หมด อย่าให้หนัก ภูเขาอุกนี้ ไม่สมควรจะรับบุตรรับคุณ เราว่าอย่างนี้เลย เราเปิดไว้สองทาง แล้วก็ มีข้อ หนึ่งที่ว่า สถานที่นั้นไม่ต้องการจะให้ใครไปยุ่งเหยิงวุ่นวายพระ แม่ครัวคนสองคนเขา ทำอาหารถวายพระเท่านั้นพอแล้ว ไม่อยากให้ไปยุ่งเหยิงวุ่นวาย จะเกิดเรื่องเกิดราวได้ เราก็ได้ประกาศแล้ว ไปบอกท่านอุทัย

ไปครั้งที่แล้วนี้ย่าใหญ่เลยนะ ขนาดใหญ่เลยนะคราวนี้ นี่เป็นคำเตือนให้จำไว้ เราพูดเราไม่ได้พูดเล่น ๆ อะไรจริงทุกอย่าง นี่เป็นคำเตือน อย่าฝืนนี้ไปนะ ถ้าฝืนนี้ไป ผมจะเลิกทันที แล้วไม่มาเหยียบบ่ออีกวัดนี้ บอกตรง ๆ อย่างนั้นเลย เพราะผมตั้งใจจะส่งเสริมพระตั้งใจปฏิบัติต่างหาก แล้วขี้เขี้ย ๆ นี้ดูไม่ได้นะบอก แล้วถูกภูิกุฎฐ์ที่สร้างไว้ หอบปราสาทเมืองสวรรค์ยังสู้ไม่ได้ ทำไปหาอะไร ก็ว่าอย่างนั้นซี นี่หรือพระพุทธเจ้า

ประกาศศาสนา เอาอิฐปูนหินทรายนี้หรือประกาศศาสนา ท่านเอาธรรมต่างหาก ประกาศศาสนา ทำไมถึงเห็นสิ่งเหล่านี้ยิ่งกว่าธรรมดีกว่าธรรม นั้นย่ำแล้ววันนั้น

ไปก็เปรี้ยว ๆ เลย เสร็จแล้วลุกมาเลย ท่านอุทัยก็ไม่ได้พูดสักคำเดียว พูดไม่ได้ พูดป่ะเลย ถ้างลองได้กางเล็บขนาดนั้นแล้วมาชิ ลงขนาดนั้นพูดแบบกางเล็บแล้วนี่ อะไร มาผ่านไม่ได้เลือดสาดเลย นั้นละเราไม่ต้องการที่จะให้ใครไปอยู่ยุ่งเหยิงวุ่นวายในสถานที่นั้น ไม่เหมาะสมกับประชาชนญาติโยมที่จะไปรุ่มกันอยู่อย่างนั้น ไม่เหมาะ นี่อาหารก็เป็นอาหารเฉพาะสำหรับพระด้วย ไม่เฉพาะใครทั้งนั้นนี่อันหนึ่ง สองสถานที่นั้นเป็นสถานที่เหมาะสมสำหรับพระบำเพ็ญสมณธรรม ไม่ควรที่ใครจะไปยุ่งเหยิงวุ่นวาย ดีไม่ดีจะก่อเหตุขึ้นมาในที่นั้น

นี่ก็เห็นเป็นตัวอย่าง ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งไปอยู่ที่นั่น เราไม่ระบุชื่อแหละ พระท่านบอกให้ลงก็ไม่ยอมลง แล้วไปอยู่ที่เปลี่ยว ๆ พระก็ลำบาก ท่านก็บอกว่าพระท่านก็ลำบาก เพราะมีผู้หญิงอยู่นั้นจะไปทางแฉวนนั้นก็ลำบาก แล้วผู้หญิงคนนั้นก็ป็นภัยทั้งสองด้าน เกี่ยวกับพระด้วย แล้วเกี่ยวกับคนที่เขาขึ้นลงในแฉวนนั้นด้วย ผู้หญิงคนนี้เรียกว่าเป็นผู้ที่จะก่อภัยได้ พระท่านเตือนให้ลงไม่ยอมลง พอเราทราบเราก็บึ่งไปเลยเที่ยว นั้นเห็นไหมเราไม่เหมือนใคร ขึ้นไปที่ขนาบเลยทันที ให้ลง นั้น เราเป็นคนไปโล่ง

เป็นอย่างนั้นนะ ผู้ต่อมันคือ พระท่านเตือนเท่าไรบอกเท่าไรก็ไม่ยอมลง แล้วจะก่อความเสียหายขึ้นจากผู้หญิงคนนี้ได้ไม่สงสัย เพราะฉะนั้นเราถึงไป ขนาบเลยนะไม่ใช่ธรรมดา ให้ลง อยู่ไม่ได้ สถานที่นี้สำหรับพระไม่ใช่สำหรับคนประเภทเหล่านี้เราว่าอย่างนั้น ก็ลงเลย ไม่ลงไม่ได้ถ้างลองได้กางเล็บแล้ว อันนี้ก็กางเล็บเหมือนกัน นี่ละมันเป็นเหตุอยู่อย่างนั้น ได้ระเวียงระวังมากนะ นั้นจะเป็นที่บำเพ็ญสมณธรรมโดยเฉพาะ พวกที่เขาไปทำอาหารถวายพระ บ้านสี่ห้าหลังคาเรือนเขาก็ทำได้ ทำอาหารถวายพระ

ยากอะไรพระกรรมฐาน กินง่าย นอนง่าย อยู่ง่าย ทุกอย่างไม่มีอะไรเกินกรรมฐาน ไม่มีอะไรเกินธรรม ถ้าธรรมนี้ง่ายไปหมด ถ้าเป็นเรื่องโลกนี้ยุ่งไปหมด เป็นอย่างนั้นนะ อันนั้นไม่ดี อันนี้ไม่พอ มีแต่สิ่งไม่พอ ก็เลสมันตัวทิวโหยมันอิมพอที่ไหน ก็เลส ไปที่ไหนมีแต่ความทิวโหย เผาไหม้ราบไปเลยนะกิเลส ถ้าธรรมไปไหนพอนั้นพอดี ๆ นี้อยู่ที่นั่นเขามาทำอาหารถวายพระ ไม่ก็คนก็พอ เพราะพระฉันอาหารนี้ฉันเพื่ออรรถเพื่อธรรม ไม่ได้ฉันเพื่อรสชาติอะไร เราเคยผ่านมาหมดแล้วนี่ เราเป็นผู้ดำเนินเป็นหัวหน้าเอง เป็นผู้ชักจูงทุกสิ่งทุกอย่าง

อาหารการกินก็เหมือนกัน เอาไปให้พอเหมาะพอสม แล้วก็เพื่อสำหรับวัดนั้นวัดนี้ด้วย ด้วยความสงสารนั่นแหละ ถามพระว่ามีพอ ๆ แล้วแยกวัดนั้นบ้างวัดนี้บ้างเวลา มาติดต่อขอจากวัดนั้นก็ให้ไป ให้ไปเถอะเราบอก ผมไม่อาจที่จะไปส่งชอกแซกได้ มา

อะไรมาคว้ามับ ๆ ไม่มีขอบมีเขต เราดูแล้วเราพูดจริง ๆ เราสลดสังเวชนะ เพราะอยู่ในขอบเขตมาตั้งแต่วันบวช ขอบเขตของธรรมเป็นยังไง เป็นขอบเขตที่สงบร่มเย็นปลอดภัยไร้โทษทั้งหลายตลอดมา นี่จึงมาเห็นมีตั้งแต่ความสังสมโทษสังสมไฟเผาไหม้กันทั่วโลกดินแดนมันจะดูได้ยังไง ดูกันไม่ได้นะ

นี่ละที่พระท่านแตกเป็นนิกายต่าง ๆ ก็เพราะอันนี้ละ ผู้รักษา-รักษาอยู่ ผู้รุ่มร่าม ๆ ประเจิดประเจ้อไม่มีเหตุมีผลไม่มีหลักเกณฑ์ สร้างแต่ความสกปรก แล้วจะเข้ากันได้ยังไง น้ำมันแตกกัน รังเกียจกันซี คนหนึ่งปฏิบัติดี คนหนึ่งเอาชีมาโปะหัว ๆ มันจะยอมให้โปะยังไงหัวพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ท่านก็หัวคนเหมือนกัน ท่านไม่ให้โปะละซี นี่ละแตกกัน แล้วแตกเป็นนิกายนั้นนิกายนี้ เพราะรังเกียจกันนั่นเอง มันดูกันไม่ได้ ทนไม่ไหวก็แตกกัน

ถ้าหากว่าต่างคนต่างปฏิบัติดีปฏิบัติชอบด้วยกันแล้ว เข้ากันได้สนิท ไม่มีคำว่าชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำ ไม่มีในวงศาสนา มีแต่อรรถแต่ธรรมเต็มหัวใจเท่านั้น ไม่มีคำว่าถือสีถือสา ชาติชั้นวรรณะไม่มี สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องกิเลสส่งเสริมตัวเองขึ้นเพื่อเหยียบหัวคนต่างหาก เหยียบหัวสัตว์ต่างหาก ถือตัวว่าดีแล้วก็เหยอหยิ่งจองหองพองตัว เหยียบย่ำทำลายคนอื่น นี่เป็นเรื่องของกิเลส ถ้าธรรมแล้วเสมอภาคไปหมด สพฺเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น ก็ทราบแล้วว่าสัตว์ทั้งหลายนี้เกิดด้วยอำนาจแห่งกรรม ไม่ได้เกิดด้วยอำนาจแห่งยศถาบรรดาศักดิ์ ความเหยอหยิ่งจองหองนะ เกิดด้วยอำนาจแห่งกรรมต่างหาก ท่านสอนว่าอย่างนั้น เพราะฉะนั้นผู้ที่มีอรรถมีธรรมแล้ว จึงไม่มีคำว่าชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำ เข้ากันได้หมด หัวใจเสมอกัน

หลักใหญ่อยู่ที่หัวใจ มีรักดี เกลียดชั่วเหมือนกันหมด หวังพึ่งพึ่งอิงอาศัยซึ่งกันและกันทั่วหน้าไปหมด สัตว์โลกเกิดมานี้หวังพึ่งกันตลอดเวลา แม้แต่สัตว์เดรัจฉานก็หวังพึ่งอย่าว่าแต่มนุษย์เราเลย เราดูชีสัตว์ในป่าในวัดนี้เป็นยังไง ยัวเยี้ย ๆ ไปที่ไหนมีแต่คนให้กิน แม้ที่สุดไ้ปุ่กก็เราก้วิ่งเข้าในคร้ว วันหนึ่งมันเข้าก็เที่ยวไม่รู้ณะ ไปที่ไรมันก็ได้กินทุกที ๆ ท้องป่องออกมา ๆ นี่มันก็ไปอาศัยในคร้ว ในคร้วทั้งหมดเป็นเสี้ยวไ้ปุ่กก็กับไ้หยัง มาทางวัดนี้ก็เป็นเสี้ยวพระ ไ้ปุ่กก็มันมีเสี้ยวเต็มวัด เห็นไหม นี่มันได้อาศัยเข้าใจไหม มันกลัวอะไร มันไม่ได้กลัวใครนะหมาเหล่านี้ เพราะมันพึ่งเสียพอแล้วจนเป็นเนื้อเป็นหนังอันเดียวกันกับเจ้าของว่างั้นเถอะ แม้แต่เจ้าของยังกลับเป็นเสี้ยวกับมัน ตั้งแต่หลวงตาบัวลงไปเป็นเสี้ยวหมาทั้งนั้น

วันนี้พูดเพียงเท่านี้ เอาละ อย่าลืมนื้อลืมนตัวนะทุกคน ๆ อันนี้เป็นจุดสำคัญมากนะ ถ้าศาสนารั้งไม่ได้ไม่มีอะไรรั้งไว้ได้นะ ให้กิเลสรั้งฟาดลงทะเล ไม่มีคำว่ารั้ง ไสเลยลงทะเล เอาละพอ ให้พร

(หลวงตาคะหนูขอกราบลากลับบุรีรัมย์ ไปทำงานที่นั่นคะ) ทำงานที่บุรีรัมย์เหออ เออ เอาไป ทำงานชาตงานแผ่นดินที่ไหนก็เป็นของแผ่นดินทั้งนั้นละ พวกกันตั้งหน้าตั้งตาทำให้เกิดประโยชน์แก่ชาติแก่แผ่นดิน

(มีหมอบจากโรงพยาบาล อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดสุราษฎร์ธานี มารับรถพยาบาลที่หลวงตาบริจาค) เออ รับไปเลย แล้วพระจะเติมน้ำมันให้ เสร็จแล้วค่อยไป

(ลูกศิษย์มาลากลับกรุงเทพ) จะกลับวันนี้หรือ ไป ผาสุกเย็นใจ พุทโธติดใจไปเลยเทียว สงบอารมณ์บ้างซิ อะไรไม่มีก็ตามเถอะ ถ้าใจไม่สงบเสียอย่างเดียวเป็นไฟเผาตัวเองตลอด ใจจึงเป็นของสำคัญ ใจกับธรรมอยู่ด้วยกันสงบเย็น มีมากมีน้อยไม่สำคัญ ยิ่งกว่าสรวงของใจที่อบอุ่น นอกนั้นแล้วไม่ได้เป็นสรวงนะ เราไปเกาะเขาต่างหาก เกาะแล้วก็เอาไฟมาเผาตัวเอง นั่นไม่ใช่ที่พึ่งนะ ที่อาศัยต่างหาก ที่พึ่งเป็นพึ่งตายคือธรรมคือศีลคือบุญกุศล นั่น อันนั้นที่อาศัย อาศัยไปอย่างนั้นแหละ พอถึงวันเวลาแล้วก็ไปเท่านั้นเอง

นี่วันนี้พอพูดแล้วก็ทำให้ระลึกถึงน้องสาว นี่เขามาบอกตะกั๊นว่า น้องสาวได้ล้มไปแล้ววันนี้ตอนตีสามกว่า น้องสาวหล้า น้องสาวสุดท้องคนนี้นั้นเกิดเดือนพฤศจิกายน เราบวชเดือนพฤษภาคม เราบวชก่อนดูเหมือนหกเดือนละมัง พฤษภามิถุนา กรกฏา สิงหา กัณยา ตูลา พฤศจิกายน เดือนพฤศจิกายนมันเกิด มันตายก่อนเราแล้วนะ เราบวชมานี้ ๖๖ ปีมาแล้ว มันยังไม่ถึง ๖๖ ปี ดูเหมือนจะขาดอยู่ประมาณ ๒ เดือน มันตายไปแล้วอีนี่ นี่น้องสาว เขามาบอก เอ้อ ตายก็ตายซิจะว่ายังไง กูทราบตั้งแต่ยังไม่ป่วย ตั้งแต่ยังไม่เกิดโน่นแหละ กูเข้าใจแล้วแหละ สู้จะเผาก็เผากันไปเถอะ ก็บอกเท่านั้นแหละ ก็ความจริงเป็นอย่างนั้นนี่ อย่างนั้นแหละภาษาธรรม สู้จะเผาก็เผากันไปเถอะ มันตายก็ตายไปแล้ว

โลกอันนี้มันโลกเกิดกับตายเป็นของคู่กันมา ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่ากันเสมอกันหมดคืออันนี้ ไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบ เข้าใจหรือ ที่มันจะเสียเปรียบคือคนที่ลืมนื้อลืมนตัว ไปเกาะสิ่งที่อาศัยว่าเป็นตัวของตัว นั่นแหละพาจม พวกนี้พวกลืมนตัว จ่านรกนี้จะจับบัญชีไม่ไหวแล้ว ใครที่ตั้งใจปฏิบัติดีนี้ พวกแดนสวรรค์เขาจะยิ้มแย้มแจ่มใสว่า พี่น้องคนบุญเรามาแล้วเวลานี้ เตรียมต้อนรับ แต่พวกนรก เขาไม่ยินดีนะไฟเผา มึงจะมาหาพ่อหาแม่มึงเหออ ไฟเผากูก็จะตายอยู่แล้ว มึงจะมาหาพ่อหาแม่มึงเหออ เขาว่าให้กัน เขาแข่งกันเข้าใจไหม ถ้าพวกแดนสวรรค์ มา ๆ เลย อ้าว มีในตำราเนี่ย แดนสวรรค์

มาพี่น้องเรากำลังหลังไหลขึ้นมา ถ้าพวกแดนนรกมันจะว่า โคตรพ่อโคตรแม่มึงมาจากไหนอีก ตั้งแต่กูอยู่นี้กูก็จมอยู่ยงขึ้นไม่ได้ มึงยังมาอะไรอีกนี่ มันเป็นอย่างนั้น มันต่างกัน เข้าใจไหม ไปๆ เอะละ เลิก...

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd